

Saima Hutri

AARREJAHTI

Olen ollut täällä jo ikuisuuden! Ja vieläpä ilman tulosta. Alan kyllä jo väsyä täällä olemiseen, sillä lähdin sunnuntai-iltana tänne, ja nyt on jo keskiviikko! Alan jo vähän epäillä olevani arkeologi. Mutta en kyllä aijo luovuttaa nyt kun olen ollut näin kauan täällä. Onhan minun pakko olla edes lähellä. Minä etsin Egyptin suurinta aarretta-Ran kaulakorua, mutta sen löytäminen on kaikkea muuta paitsi helppoa. Ensinnäkin täytyy löytää vihjeet jotka johtaa aarteen luokse. Minä olen löytänyt nyt ainakin kaksi vihjettä: Sain tietää että kaulakoru on ylipäättänsä olemassa, ja että minun täytyisi tulla tänne pääkalloaavikolle löytääkseni jotain. Muuta en tiedä.

Olisin aika yksinäinen täällä keskellä aavikkoa ellei apinaystäväni olisi seurannut minua Arabiasta tänne. Sen nimi on Thlath asabie, mutta kutsun häntä vain Tatiksi. Nimi tarkoittaa Arabiaksi "kolme sormea", ja se on aika osuva, sillä Tatilla on vain kolme sormea vasemmassa kädessä. Minä ja Tatti olemme erottamattomia.

Minulla alkoi tässä tulla kuuma, ja sitä myötä myös jano. Meillähän piti olla riittävästi vettä koko päivälle! Nyt joudun palaamaan kaupunkiin hakemaan sitä. Minä menen aina auringon laskiessa takaisin kaupunkiin täyttämään muona varastojani, sillä eihän täällä keskellä aavikkoa kasva tölkitettyjä papuja. Taidanpa sitten kääntyä takaisin ja... HEI! Minä taidan nähdä jotain! (Ja sillä "jollain" tarkoitan jotain muuta kuin hiekkaa ja taivasta.) Luulenpa että se on keidas. Jihuu! Matkani tältä päivältä ei tyssähtänytkään keskipäivään.

Täytyy kyllä myöntää, että en aluksi lainkaan halunnut tulla tänne aavikolle. Liian kuumaa liian kuivaa minun makuuni. Tulin tänne silti, sillä aarre mitä etsin on mittaamattoman arvokas. En voinut jättää tilaisuutta väliin. Nyt kuitenkin alan pitää enemmän ja enemmän aavikoista, sillä tämä keidas jonka löysin on todella kaunis. Täällä vesi on kirkasta, ja pohjan erottaa jos kunnolla siristää silmiä. Täällä on banaani puitakin! Noh, Tattikin taisi huomata sen. Oho! Enpä ole kuunnaan nähnyt noin monta banaania hotkittavan kymmenessä sekunnissa! Tuolla apinalla on neljän valaan ruokahalu. Taidanpa pulahtaa veteen nyt kun kerran on mahdollisuus. Tämä vesi on aika syvää. Luulisimpa että jos yrittäisin sukeltaa, niin voisinkin nähdä pohjaan... Yritetään! Hmmm...täältä löytyy kyllä pohja, mutta myös suuri reikä josta pääsisi läpi. Hei Tatti! Tule katsomaan minä löysin reijän. Okei, minä menen ensin ja sinä tulet perässä onko selvä? Tatti näytti ymmärtävän. No niin sukelletaan!

Minä löysin taas saman reijän ja uin sen luokse. Nyt voin tutkia mitä sieltä löytö... AAAHH!!! APUA! MITÄ TÄMÄ ON!? JONKINLAINEN VESI PYÖRRE!!! HUI!

Äskeinen tapahtuma oli erittäin hämmentävä. Minä olin puoliksi reijän sisällä, kun yhtäkkiä todella voimakas virtaus imaisi minut, ja heitti minut tähän ruohikolle istumaan. Tattikin oli joutunut virtauksen uhriksi. Hän on yhtä hämillään tapahtuneesta kuin minä. Me päädyimme tänne ainakin kaksikymmentä kertaa isompaan keitaaseen. Tämä lampi josta tulimme on todella laaja. Keitaan ympärillä on vain aavikkoa, joten päätin että emme ole kovin kaukana edellisestä keitaasta. Täällä kasvaa siellä täällä palmuja. Me tässä päätimme sitten ottaa pienen kävelyn ympäri, sillä tuntuu siltä että olisimme viidakossa! Tatti on aika innoissaan tällaisesta ympäristöstä, sillä hän vilkuttaa kuin mikäkin hullu. Tullaan tullaan!

Minusta tuntuu välillä että ali arvioin ystävääni, ja varsinkin nyt. Tämähän on aivan valtava! Tatti on löytänyt salaisen keitaan patsaan. Arvioisin että se on noin seitsemän metrin korkuinen. Se esittää ihmistä jolla on kotkan pää, ja se pitelee sen kädessä jotain... oranssia kimpaletta. Hunajaa! Isoisäni kertoi minulle aikoinaan, että hunajaa käytettiin tärkeitten papereitten säilömiseksi, sillä se ei ikinä vanhene. Niinpä tietenkin! Tuo on itse Ra- auringon jumala, joka pitelee sanomaa. En kyllä millään yltäisi itse siihen mutta jospa...

Tatti istahti käsivarren päälle ja alkoi paukuttaa hunaja kimpaletta. Näköjään se on lujaa kiinni kädessä. Tatti kiljui omaa kieltänsä. Olen aika varma siitä että se ei ollut kaunista kuultavaa apinoille. Yritä potkaista sitä Tatti! No niin, nyt se alkaa irrota. Yhtäkkiä Hunaja palanen irtosi, ja lensi suoraan kouraaani. Kiitti Tatti!

Minulla on aina linkkuveitsi taskussa varmuuden vuoksi. Otin sen esiin ja aloin viiltää hunaja klönttiä auki. Täältä sisältähän löytyy runo! Ehkäpä tämä voi auttaa minua löytämään Ran kaulakoru. Aivan mahtavaa! Nyt voitan takuu varmasti Natural History museumin jokavuotisen kilpailun. Juttu on niin, että se joka tekee suurimman havainnon, voittaa 10 000 puntaa. Nyt on vuosi 1979, joten on museon 98- vuotis juhlat.

Papyruksessa on kuva krokotiilista joka seisoo kahdella jalalla ja bilettää ihmisten kanssa. runo menee näin:

Kaukana täältä löytyy
maa

siel' krokotiili antaa juotavaa.

Jos väännät häntää elukan,

löytyy aarre jumalan.

Nyt en kyllä ymmärrä. Krokotiili antaa juotavaa, kun vääntää häntää elukan... Minun kaalissani pyörii vain Krokotiili saluuna, jossa käyn silloin tällöin täyttämässä vesi varastoa... Mutta siinä on järkeä! Kaukana täältä löytyy maa, löytyy. Krokotiili, rasti ruutuun. Jualan aarre, no siitä en tiedä mutta jos tutkin asiaa niin se varmaan selviää. Okei Tatti, tiedän että pidät noista banaaneista, mutta meidän pitää tutkia eräs saluuna.

Tämä vesivirta juttu on aika kummallinen. Me palasimme lammelle josta tulimme, ja matkan varrella Tatti oli kerännyt niin paljon banaaneja mukaan, että se ei nähnyt enään eteensä. Minä ja Tatti mietimme miten pääsisimme takaisin, kun yhtäkkiä huomasimme, että siinä virtauksen vieressä oli kolo. Hassua, sillä en muista nähneeni sitä kun tulimme tänne. No, hypätään vaan.

No se oli kyytiä! Tuntui siltä että minä ja Tatti olisimme menneet maailman jyrkintä liukumäkeä alas. Päädyimme tänne edelliselle keitaalle. Onneksi tavaramme ja kamelimme ovat edelleen tallessa, sillä kaupunkiin on pitkä matka... No niin! Sitten vain kamelin selkään, ja kaupunkia kohti.

Perillä ollaan. Minä saavuinn tänne saluunalle juuri. Sen sisäänkäynnissä on perinteinen heiluva portti, joka liikkuu molempiin suuntiin. Täällä sisällä on kyllä meno päällä! En kuule

edes omia ajatuksiani! Ihmisiä liikkuu ympäri ämpäri, ja bändi soittaa kuin viimeistä päivää. Luulisimpa että minä, Tatti, bändi ja baari mikko olemme ainoat jotka eivät ole humalassa. Ulkona on aika pimeää, mutta onneksi täällä on disco- pallo joka valaisee tilaa. Perällä on patsas jossa on kasoittain kuparisia krokotiilejä jotka juhlivat. Ne ovat noin jalkapallon kokoisia kaikki. Kaikista isoin krokotiili on tehty hopeasta. On tämä saluuna näköjään tehnyt paljon voittoa! Katsotaas, tämähän on kiehtova patsas! Tutkin isointa krokotiilia, mutta se on vain patsas. Ei salaluukkuja, ei nappeja, ei mitään. Tämä on vain patsas. Tattikin näyttää pettyneeltä. Hei! Onpa söpö pieni lisko tuossa ison krokotiilin olkapäällä. Ei, se on krokotiili, mutta harvinaisen pieni sellainen. sekin on hopeasta tehty. Tämä sen häntä on aika pitkä... OOH! Se liikahti! Ehkä tämä on se elukka jonka häntää piti vetää... **SEN SISÄLLÄHÄN ON ITSE RAN KAULAKORU!!!** Juuri tällaista etsin! Se on kultainen sisällä, ja siinä on riipus jossa on auringon kuva. Minä löysin aarteen! Hiphei!

LOPPU